

Razen modernosti izražalnih sredstev druží Groharja, Jakopiča, Jamo in Sternena dozdevno le še to, da so vsi zares umetniki, zares slikarji. Po njih razmerju med seboj je zanimivo zasledovati, kako se dele pravzaprav v dve skupini: Sternen in Jakopič, Jama in Grohar. Prvima dvema je slikarski problem po njihju naturi vse; zlasti pri Sternenu bo vsakdo opazil to brezpristrastno nobleso. Jakopič je teže umljiv, ker ne gleda toliko celotnosti predmeta kakor njegovo barvo kot samo svoj namen; razkraja jo v spektralne sestavine, podčrtava jo in pesni s tem razkrajanjem, s temi poudarki iz nje same, edine, svoj nemi, visoki poem. Od njihju dveh se ločita Grohar in Jama po lirsko nadahnjeni individualnosti, ki se poslužuje prav tako vrlih izražalnih sredstev, toda podaja v gotovem delu poleg prikaznosti še subjektivno razpoloženje umetnika, nekakšno „poezijo“, da govorim v jeziku banavzov, kar je seveda s čisto slikarskega stališča vseeno, ne pa greh ali zasluga. To lastnost opažaš predvsem pri Groharju, ki slika mestoma z brutalnostjo in pesni ponekod s fantovsko mehko. Jama je ubral oboje v diskreten akord; poln fine uravnovešenosti, smotren v sleherni potezi se zdi najbolj zrel med vsemi.

(Konec prihodnjič.)

Melodija.

Blestečih zvezd še na nebesju ni,
še zadnje zarje pod nočjo gorijo,
v neskončne, tihe mrake bor šumi,
večer igra mu v strunah melodijo.

Čez dušo plove šum kot spev, kot sen,
dehtijo rožice v vrtovih daljnih
in v čudo tih večer grem osamljen
in sladek čar budi se v mislih žalnih.

In mre otožnost, mre skrivnost — bolest
in skoz somrak sladkost mi v dušo lije.
In tvoj obraz kot blesk srebrnih zvezd
v mladost cvetočo tiho mojo sije. . . .

Vojeslav Molè.